

Udělá to. Začne znovu. Přestane se nechat ovládat minulostí. Otočila se k Charliemu. Pozoroval ji a nejspíš se snažil uhodnout, na co právě myslí.

„Mohla bych tu s tebou dnes zůstat?“

„Jistě,“ přitakal okamžitě.

„Myslím až do rána. Nechci se teď v noci vracet domů.“

„Rachel, budu šťastný, když tu budeme sedět třeba do svítání a pouštět si filmy. Ani nevíš, co pro mě znamená, když jsi se mnou.“

Polkla. Charlie jí dnes večer odhalil tolik citů! A na co se zmohla ona? Jen obhajovala své chování, svou neproniknutelnost.

„Někdo mě před tím vrahem zachránil, Charlie. Někdo jiný než FBI. S nikým jsem o tom nemluvila, bála jsem se, že by mě všichni považovali za blázna.“

Charlie zpozorněl. Poposedl si a čekal, až Rachel bude pokračovat.

„Oficiální verze je zkratka taková, že agenti vtrhli do sklepení, kde mě Davis věznil, a zastřelili ho. Jenomže to bylo jinak. Ve chvíli, kdy se rozezněly sirény policejních vozů, na mě začal Davis útočit nožem. Myslela jsem si: tohle přece nemůžu přežít. Chránila jsem se rukama,“ otočila dlaně, aby si je prohlédla, „ale věděla jsem, že mi to na dlouho dobu nepomůže. A pak se objevil on, Charlie. To on Davise zastavil, to díky němu jsem dnes naživu.“

„Koho tím myslíš?“

„Sama nevím. Jako by se přede mnou zhmotnil z nějaké temnoty. Jeho oči žhnuly, Charlie.“

„Možná jsi měla jen halucinace. Byla jsi vyčerpaná, Davis se tě snažil ubodat k smrti, ztratila jsi spoustu krve.“

„Já vím,“ souhlasila. „Jenomže ještě dnes si vybavím každý detail toho okamžiku, a tak si říkám, zda to skutečně byla halucinace.“

„I kdyby nebyla, zachránilo ti to přece život,“ řekl a pozoroval ji bez sebemenšího náznaku pochybností.

Rachel přikývla, překřížila si ruce na prsou a zhluboka si vzdychla. O tomto zážitku ještě s nikým nemluvila, a teď se nedostavily obávané pochybnosti, ale jen úleva. Pomalu k Charliemu přistoupila, posadila se a opět ho vzala za ruku.

„Moc pro mě znamenáš, to přece víš.“

Skoro neznatelně přikývl a něžně ji hladil palcem. Byl to tak neznámý pocit, až se ho Rachel zpočátku zalekla. Ale nestáhla se, tentokrát ne. Vychutnávala si jeho dotek a slastně při tom přivřela víčka. Ještě nikdo se k ní tak nechoval. Ti kluci z vysoké – prostě ji začali divoce líbat a stahovali jí při tom kalhotky, aby o dvě minuty později všechno skončilo a oni se vrátili do svého pokoje s uspokojeným výrazem ve tváři, jenž značil jediné: další zářez do sbírky. Její jméno se tak ocitlo na seznamu s mnoha dalšími dívkami, které po tom několikaminutovém aktu necítily nic jiného než zklamání.

Natáhla se k němu blíž, aby ho políbila. V okamžiku, kdy se jejich rty setkaly, přivřela víčka a nechala se unášet spalující vlnou, která jí vystřelila do celého těla. Připadalo jí, jako by se začala propadat do bezedné prázdnoty. A když se k ní Charlie vášnivě přitiskl a položil ji opatrně na záda, neměla strach. Poprvé v životě se nezaprodala obavám a podvolila se touze, která ji ovládala. Líbal ji jako nikdo před ním, pronikal do jejích úst jazykem, a když jí dovolil nadechnout se, unikl jí ze rtů smyslný sten.

„Rachel,“ zašeptal Charlie a nadzvedl se na loktech, aby ji nedrtil celou svou vahou. Jak těžké bylo se ovládat, nezmocnit se jí hned! Nemohl si však dovolit žádnou chybu. Musí postupovat opatrně, i když to pro něj bude znamenat držet svou vášeň na uzdě.

Otevřela oči a Charlie v nich spatřil jedinou odpověď, po které toužil. Dávala mu svolení, přála si to samé, co on.

.....

Něco ji tlačilo do zad. Zavrtěla se, pokoušela se nepříjemného pocitu zbavit, ale ten jen nabíral na síle. A navíc jí začala být strašná zima. Prostupoval jí chlad, obaloval se kolem každického nervu a vysílal do jejího těla protivné chvění.

Přejela si špičkou jazyka po rtech a otevřela oči, když jí konečně došlo, co se stalo.

Ležela připoutaná na nerezovém stole, ruce i nohy jí obepínaly silné kožené řemeny. Mason Davis zvítězil.

Nadzvedla trochu hlavu a rozhlédla se. Malým oknem v úrovni chodníku sem proudilo denní světlo. A to znamenalo jediné – Davis už není přízrak, proměnil se v Charlieho Parkera.

„Charlie?“ zavolala a bolest jí do hlavy vystřelila tak silně, až zaúpěla. Vybavil se jí ošklivý pád ze schodiště.

Za sebou zaslechla kroky, ale ať se snažila pohnout sebevíc, nemohla se otočit. Tušila však, kdo k ní míří. A když se postavil vedle ní a usmál se, neměla už vůbec žádných pochyb.

„Třináct let, Rachel. Třináct let...“ Odhalil dokonale bílé zuby Charlieho Parkera.

Zastavilo se jí srdce, když ho spatřila. Tedy jeho tvář, jeho oči, jeho úsměv. Muže, jehož ovládala bestie.

„Charlie už boj o svou duši dávno prohrál. Ale to neznamená, že neuděláme dohodu, Rachel. Jakmile s tebou skončím, nechám Charlieho jít. Ačkoli z něj vlastně zůstane jen bezvládné tělo v kómatu, ze kterého se nikdy neprobere.“

„Charlie je silnější, než si myslíš, ty parchante.“

„Výborně,“ znovu se usmál. „Urážky mě vždycky dokážou ještě víc vybudit.“

Polkla a zavrtěla hlavou. „Proč tohle všechno děláš?“

Davis se nad tím skutečně zamyslel a pak s Charlieho úsměvem prostě odpověděl:

„Protože můžu.“

Otočil se k ní zády, aby si něco přinesl ze stolku, stojícího opodál. Rachel natahovala krk, aby spatřila, jaký předmět objímá prsty pravé ruky.

„Nemusíš se tak namáhat, stačí se jen zeptat, Rachel. Je to skalpel. Kdysi jsme hráli takovou hru s nožem, vzpomínáš? Tys křičela, já řezal. Tys mlčela, já vyčkával. Každá hra se ale časem ohraje, nemyslíš?“

Pomaloučku se k ní vracel. Charlie, její milovaný Charlie, v ruce svíral skalpel a chystal se jí ublížit.

„Charlie, nedělej to,“ zašeptala.

„Říkej mi, jak chceš. Vsadím se, že to ale za chvíli budou docela jiná slova, protože až tě rozříznu a podívám se, jak vypadáš uvnitř, už mi nebudeš říkat ‚Charlie‘,“ pronesl se zcela vážnou tváří.

Ze rtů jí unikl sten, když zakroužil skalpelem po celé délce její paže.

„Charlie, prosím. Prosím! Podívej se na mě. Bojuj s ním, nedovol, aby tě takhle ovládal!“

Zarazil se. Upřeně se jí zadíval do očí a ona na chvíli uvěřila, že se jí ho podařilo probudit, že svede s Davisem bitvu o svou duši a jí se mezitím podaří nějak se dostat z tohoto řeznického stolu.

„Poslouchej mě, Charlie. Celé to bude brzy za námi. Víím, jak jsi silný. Dokážeš to, porazíš ho. Nemusíš dělat nic z toho, co ti přikazuje.“

„Máš pravdu,“ hlesl Charlie.

Privřela úlevou oči. Připadalo jí, jako by se z její hrudi odvalil obrovský balvan.

„Jenomže já chci,“ zasmál se najednou jako šílený a zajel jí skalpelem do pravé ruky mezi palec a ukazováček.

Rachel zaječela. Ani ne tak ukrutnou bolestí, ta přišla až několik vteřin poté, jako spíš zděšením.

„Takhle se mi líbíš víc. Jenom nevím, kam tu věcičku ponořím teď.“ Obcházel kolem stolu. Oči měl posedlé šílenstvím a touhou jí ubližovat, mučit ji, s rozkoší sobě vlastní vstřebávat její strach a bolest.

„Charlie, prosím. Charlie, jestli tam někde ještě jsi, zastav ho. Nedovol mu, aby mě zabil. Společně ho porazíme, jsme dost silní!“

„Drž už tu svoji zasranou hubu!“ zařval a skalpel ji tentokrát sekl do levé ruky.

Náhle se rozhostilo hrobové ticho. Rachel se snažila nenaříkat, nedopřávat mu to potěšení, jenže bylo tak obtížné snášet bolest a nemyslet při tom na to, že ji mučí stvoření s Charlieho tváří! Ona ho milovala, položila by za něj život, kdyby bylo třeba. Jak mohl Davisovi dovolit, aby jí tohle prováděl? A to je teprve začátek, uvědomila si. Možná už to skutečně nepotrvá dlouho, a bude Davise prosit, aby to ukončil, aby jí podřízl hrdlo a přestal ji týrat.

„Někdo tu je! Přivedlas sem toho zmetka!“ zařval vztekle a ohlédl se ke schodišti, kde spatřil Johna Scotta.

„Je po všem, Davisi,“ pronesl klidným hlasem John. A pak se na sebe nepřičetně vrhli.

Rachel napětím skoro ani nedýchala. Když poznala Johna, zhluboka vydechla. Znamenalo to, že jsou zachráněni, že pošle Davise zpátky do pekla.

Slyšela, jak spolu zápasí. Davis u toho řval Charlieho hlasem jako zuřivý šílenec. A ona se znovu pokoušela zbavit se pout, avšak řemeny byly příliš dobře utažené. A čím víc se pokoušela osvobodit, tím víc se jí zařezávaly do kůže. Nemyslela na to, jak si jí rozdírá, jak řemeny nasakují její krví. Zajímalo ji jediné: dostat se odsud.

Po pravé straně zahlédla prudký pohyb. John s Davisem se přesunuli směrem k ní. Ale vůbec se jí nelíbilo to, co viděla. John neúnavně Charliemu zasazoval tvrdé údery pěstí do těla i do obličeje, nyní už rudého od krve. Zdálo se však, že Charlieho tělo začíná slábnout, a Rachel měla strach, že ho John ubije k smrti.

„Dost! Johne, dost!“ zakřičela, ale on ji nevnímal. Ani jeden z nich si jí v zápalu boje nevšímal.

Znovu začala zápolit s řemeny a cítila, jak ji zaplavuje pocit bezmoci. Nedokáže se z pout dostat sama, je odkázaná na něčí pomoc a...

Charlie prudce odletěl na boční stěnu a zůstal ležet v bezvědomí. John však věděl, že ještě není konec. Zatím vyřadil z provozu jen tělo, zbývala duše.

„Vylez!“ vykřikl John zhnuseně. „Vylez, nebo si tě z něj vytáhnu!“

„Nesmíš ho zabít!“ ječela Rachel.

John ji však stále nevnímal, nebo to aspoň předstíral. Stál nad Charliem a snažil se vypořádat se s menším pohybem, který by prozrazoval, že tělo má ještě dostatek sil k boji a jen se snaží protivníka zmást.

Popošel blíž, a v ten okamžik se proti němu Charlieho tělo znovu vyřítilo. Ale vzápětí se mu samo svezlo do náruče a John ho pevně objal.

Rachel nechápala, na co se to dívá. Bylo to zvláštní. Skoro se zdálo, jako by se objímali dva milenci. Ale pak prozřela. John se chystal pohltnout Davisovu duši, ukrytou v Charlieho těle. Už to přece viděla v Edmontonu, jak se jejich duše spojovaly v temnotě...